Otto Schneid
Papers

[Dream]
Account of Dream

1971

48

4.III.1971

כשבועיים עברו מאז החלום שחלמתי, ולהלכה היה צריך להשכח, אבל לפתע הוא מופיע, מרים ראשו מעל מין אגם או ים כמו משהו חי שלא עבר זמנו.

היתכן שאדם בעל לב יגלה בחלומו רשע תהומי, רע בלתי מובן, השורר בו, ממלא כולו, נעשה למפלצת שאין ממנה מפלט שמפלצתיה אין מציל כי בך היה.

זה היה כאילו עיר באירופה התיכונה, עיר בה רחובות ומבואות מספרים על דורות קדומים, בניינים משקפים תקופות עברו. שם הייתי עם אמא ועם גניה, ואבא לא הופיע כלל, ז"א שהוא- כבר הלך לעולמו. זה גם התאים לכך שכבר התחיל זמן השואה. דירתנו היתה שונה מכל מה שזכור לי. אי-שם ברקע היו הנאצים, בלתי נראים, אבל הפחד היה בכל אתר.

ואז, במקום לאהוב יותר, לנחם, לעודד ולעזור, נעשיתי בעצמי לאויב, לצורר. הקירות של דירתנו היו כהים גדולים וגבוהים. לפני כן היו עליהם ציורי, אבל מתוך אותה הסבה המיוחדת הורדתי אותם מן הקירות, לקחתי אותם מאמא ומגניה, שלא יהיו להם. הוי מדוע? אמי היתה [illegible] הבאה, ואל הקירות הבודדים והשוממים הביטה בצער, עגמת נפש גלויה היתה בבית ההוא. כדי לכסות את החורים מן המסמרים אחרי הורדת ציורי, תלו אז הדפוסים(?) דפוסים מסגניים וזולים, למשל איזה פרוספקט של ספר בוטני לבעלי [illegible] עם איזו אילוסטרציה של צמחיה סובטרופית. הציורים היו שלי, ונראה לא היה כדאי להרע להן בגלל משהו, כי אז, לו היתה לי איזו אפשרות אחרת, הייתי עושה זאת. מדוע לא סחבתי את הציורים בחזרה, מדוע לא נפלתי על צוארי אמא לפייס אותה? לא יכלתי, יכלתי להתנהג רק כך, בתכלית רע. ידעתי שמשהו חזק ממני גורם לכך שאינני רוצה עוד להיות הגון וטוב, סבלתי סבל אין חקר ולשנות זאת לא יכלתי.

לא פחות צר היה לי ברחוב צר, אפל, בין בתים ישנים וגם מדרגות בתוכו. שם הייתי רעב עד מאד ולא היה לי מזון. באה גניה ובידיה קערה גדולה עם מיני ירקות טריים וטעימים, ולעיני אליה, שאינני רוצה כלום וסרבתי בתכלית גסות לקבל מידה את המנה. ראיתי את מבוכתה ויסוריה. למה לא נפלתי למרגלותיה לאמר שאינני רשע כלה ומשהו הפך אותי לצר ועוין? זאת לא יכלתי בשום פנים. אך ידעתי שהייתי יכול לבקש אותה שתעזור לי לשוב אל עצמי ואל אמא ואליה ולהיות כמאז הייתי. אבל במקום לומר זאת, אמרתי משהו רע, אכזרי ללא רחם. כשלא יכלה אחרת, עזבה את המקום שבו הנערה. עוד הייתי יכול להתאושש לבקש סליחה. במקום זה קללתי קללה איומה — ידי סולדת מלכתוב את הדברים ההם.. היה לחלום סוף? או יהיה לא סוף? עד מתי ילון, ולאן?

בהיסטוריה היהודית והסטרוקטורה של מה שנחשב ליהדות מיוחדת היטב של כך שהעם היהודי הוא המסכן בעמים. בעוד שהמוני הערבים, לפחות בזמנו ובזמנו אין של מה לקנא, שנשברו מן האבסולוטיזם המוסלמי ע"י שרבים מהם קבלו עליהם עול אחר, זה של הנצרות, ובדרך זאת השיגו דבר שאין לזלזל בו, את האלטרנטיבה, נדמה גורל היהודים כאילו לעולמים היו צריכים לשאת את אדוניהם. תהליך שחרור הערבים נמשך, כי האחוז של החופשיים גבה, הפטורים מגזה, הולך וגדל, ואין אלה הנפשות נרצעות מאתמול. עוד מלבד המשלמים המוחלט את צוואר היהודי מרכב מתרגג מלוה המלוה עליו בשם יהוה, והמלוים הם מעשה כהן של אוהבי הקרבנות. משום הקרבנות עברה במשך הדורות תהליכי הפשטה המסיחים את הדעת מהמהות הגלוי משנית. מה שהיהודי אוכל, עושה, חושב, שותה, עובדו, בגדו ושוכבו, פעולת האינה, רחילתו, אמונתו ופולחנו אותן האלה מסודרים כרשת מלוה ומשה ומלוה לאמשה. כל פיון של רגל יהודי לצאת מאותה רשת מביא אותו אל קללה הבגידה, אל חרם היגוני המחלל בו את נפשו לגדות את עצמו. לעבדי יהוה אין אלטרנטיבה. כאוזן, לפרט הגדול כמו לשפינוזה נותר אז כביכול אל הגלות ואל ההתבוללות, אבל הגולה הנדרשת לכך היא זו של מאוריאל ומעלה.

כן, חורת העבד מוחלטת, אך האסון פטור. גורל העבד בחברות היסטוריות של העת העתיקה אמנם מוגדר באכזריות תהומית, ובכל זאת מוסגל לעתים הרשם שבעליו חייב לכלכלו, ובישראל חייב הבעל עוד להאשים את העבד בכבוד, לאמור שהוא העבד בעצמו, הדיאן. עוד הוא נשאם שהעבד לא בגדה בלתי מספקת. [illegible] בינים, כשגורל היהודים בין העמים נעשה רע מזה של עבדים חולי לבו, גבלים מאמצי המוחים להסביר לעם מתעלמים מזה שגזלו לעין ומונים לקל מאת מעשה הבנים טעות מפולפלות אך פעור ברא היה מורד לגזלן בם שלטון. תהוות המשיחות מסבבות עוד אותו מלב יחיד קמיני. הטוב והיכול הכל במקום בו נתחו שלשה מליונים ... מאמצי הבת המשפט שלו בשמה העשירים לשא מסר הדבים. כלל אפה היה לפרש עוד את הכל היום כעין וכוח ללא קול. בשאלו טעות המאולוגיות מיניסים, טעות מסונים רחמים מהם, כמו זו שהבת נמולה לקיום העם, הבת של כל הטפוס והשעון שהיא גוהת. ומה לא יצלח חכמים אותו סוררים להוכיח? סוגיה לאותו "כאילו" נמשך עד זבאי, שנים עמוקים באידיאולוגיה ובהתנגדות של ההמונים באים לידי עזר מפנים היסטוריים. אולם

ערך יש

~~אך~~ לאנשים פשוטים כשהם נעשים בשיטה ועל פי ארגון ותכנון. אם תתנהל, או לא תתנהל,
פעולה הסברתית בצבא, הסברה הערבה להשתמש בשאלות סוציאליות וחוזרת אל רשת החינוך, היא
בודאי מבוזבזת, כלה את הזמן בשלילה והיהודי הזה אינו להזדקק.

~~אבל צבא זה אין צבא אלא רפואה או אגודה, ויש שיום יבצק לשחרר את עדיין אינם מוכשרים~~
~~בכל ויוצא ויצרתון ערוך אלה.~~